

[Stauning.]

Hjælp af dem slæber de altsaa til sig en og anden Vælger, som egentlig hører hjemme hos de Konservative.

Den samme Venstrefører, jeg nævnte, profeterede hele denne Udvikling. Interessant nok profeterede ved Aarhundredskiftet Hørup denne Svigten, som vilde komme i det nye Aarhundrede fra Venstres og Landbostandens Side overfor det underste Lag i Samfundet, som var i Færd med at rejse sig til Frigørelse.

Men Venstre, det har vi altsaa hørt i Dag, tager *sin* Skade med Sindsro, Venstres Formand er tilfreds, er svært godt tilfreds med, at Venstre ikke tabte mere, end man forud havde beregnet. Og naar dette er Tilfældet, forstaar jeg i og for sig godt den forholdsvise Tilfredshed med den sidste Tids Udvikling, som jeg her har nævnt med nogle Ord; den giver jo ogsaa visse Muligheder for Venstre, Muligheder for, at man stadig kan faa nogen Erstatning hos de Konservative.

Dette har de Konservative ogsaa lagt til Rette nu i den sidste Tid. Det konservative Parti har ved Valget af Partileder vist sin Villie til Underkastelse, ja, til Udsettelse. Den Mand, der aabenbart mente, at man skal arbejde for det, man har tilsagt Vælgerne, egnede sig ikke til Fører for de Konservative; man kaarede den, der sænkede de Konservatives Erhvervspolitik ned i Ubemærketheden, *ham* havde man Brug for — for den antisocialistiske Sammenrottelses Skyld. Ja, endnu kan Venstre altsaa være et lykkeligt Parti, for saa vidt som det har denne lille Reserve at stole paa i kommende Aar.

Dette lykkelige Parti har gennem sin Statsminister for nylig holdt Aabningstale paa denne Rigsdag, og han viste ved denne Aabningstale, at alle Tanker om, at en Mindretalsregering har visse moralske Pligter overfor Befolkningen, ikke eksisterer for det. Det Parti, der er gaaet frem, Socialdemokratiet, som raader over omkring 40 pCt. af Vælgerne, dette Parti negligerer man, til dette Partis Anskuelser tager man intet som helst Hensyn. Den Aabningstale, der blev holdt, var helt og holdent en antisocialistisk, en arbejderfjendtlig Tale, saaledes som den maa være det, naar den holdes af den højtærede Statsminister.

Denne Tale var ikke særlig interessant ved det, den indeholdt, men mere ved det, den manglede. Jeg skal først nævne et Par Punkter, som den indeholdt — det er jo dog til en vis Grad dem, der skal være Grundlaget for Bedømmelsen af Situatio-

nen, selv om den altsaa i saa Henseende var ret mangelfuld.

Der er først vort Forhold til Udlandet og til Folkenes Forbund. Det glæder os naturligvis gennem Aabningstalen at erfare, at der er Udsigt til en Fredstraktat med Haiti og til en Handelstraktat med Grækenland — det er uhyre opmuntrende. En lignende Glæde bydes os ikke gennem de Ord, som angaar Folkenes Forbund. Der er nogle taagede Ord om Problemer, som kræver meget indgaaende Overvejelse og Udredning, og naar den højtærede Statsminister begynder at overveje og udrede Problemer, saa ved vi jo fra andre Omraader, hvad det fører til. Der findes andre lige saa taagede Ord om det økonomiske Samkvems Frigørelse for Efterkrigstidens Handelspolitik, hvorved man vil skaffe Erhvervslivet bedre Kaar. Man skal være meget kyndig for at faa nogen sund Mening ud af disse taagede Vendinger, der er hverken Haab eller Løfter i disse Ord.

Betegnende nok mangler dette Afsnit om Udlandet og Folkenes Forbund noget om det, som hele Verden længes efter, som hele Verdens store jævne Befolkning tænker paa: et alvorligt Arbejde for Voldgift, for Afrustning og for Fred. Jeg tager derfor den hele udenrigspolitiske Uldtot; der var i Aabningstalen, som en Fortsættelse af det, vi har oplevet, navnlig i den sidste Folkeforbundsforsamling. Man har bemærket, hvorledes forskellige Nationer optraadte paa denne Folkeforbundsforsamling, man har hørt, at der lød stærke Ord til Fordel for Afrustningsarbejdet baade fra de svenske og de norske Delegationer. Paa Nationernes Vegne talte delegerede baade fra Norge og Sverige, vore nærmeste Nabolande, stærkt til Fordel for Fremme af Arbejdet paa almindelig Afrustning. Men Danmarks delegerede var tavse. Bysynderligt nok var *de* tavse, som i en Menneskealder har arbejdet for, at de tre nordiske Nationer ved enhver Lejlighed burde optræde paa fælles Linie. Her brød Danmark Enigheden mellem de tre nordiske Nationer — brød den ved Tavshed.

Danmarks Udenrigsminister var selv til Stede, i hvert Fald i en Del af Samlingen, men der lød intet Ord fra ham og intet Ord fra andre af de toneangivende; thi der forberedes jo et nyt Militærforlig i Danmark, et Militærforlig paa Trods af det danske Folks Villie, og af Hensyn til denne Forberedelse vovede Danmarks regeringsdelegerede intet Ord at sige, og de nægtede andre Adgang til at tale Afrustningens Sag dernede. Ja, man gik videre endnu. Det